

Bodnár Ildikó

Az eltűnő idő

A konyhában mind gyakrabban
borul ki só, szóródik cukor a földre,
löttyen ki tej, esik le egy-egy tányér csörögve,
száll el kanál, törik pohár ezer darabra.

Mi történhetett? ... Megöregedtem.
Ujjaim közül nemcsak edények,
nemcsak cukor és só, de drága percek,
órák, napok is mi gyorsan kicsúsznak!

Kapnék utánuk, de mindhiába!
Elkapni, mi tőled válni igyekszik,
már nem lehet, a percek, órákat is mind
sovány kezemből sorra kiejtem.

És csúsznak, elúsznak, köddé válnak.
Ahogy egyszer majd magam is teszem.
Valamikor ura voltam időmnek,
és a tetteimnek, és voltak céljaim.

Ma már csak ez van, a kilöttyent tej,
a széttört cserép, az eltűnő idő.